

Bankrabló - rabló bank

2011 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Könnyen lehet, hogy a devizahitelek végtörlesztési lehet?ségének felvetése a tizenöt hónapja fennálló kormány legnagyobb horderej? intézkedésévé válik. Annak ellenére, hogy a kockázat igen nagy, a kormány mégsem tehetett mást.

A devizahitelek ügye olyan társadalom-újratermelési katasztrófa kiinduló pontjává válhat, amelynek veszélyessége és hosszú távú kockázatai nagyobbak, mint a végtörlesztés bejelentését követ? válságörvényléseké lesz. Noha feltehet?en ez utóbbiak is komoly áldozatokra kényszerítik a magyar társadalmat.

A helyzet megértéséhez kicsit távolabbról kellene megvizsgálni a kérdéskört. Bár a közbeszédben a devizahitelesek készül? katasztrófájának okaként a svájci frank forintárfolyamának minden el?zetes elképzelést felülmúló emelkedése szerepel, de van a történetnek egy „ismeretlen f?szerepl?je”, és ez a kamat.

Valójában ezért kezd?dhetett el ez a történet. Hiszen a tömeges devizahitel-elvétel akkor és azért indult meg, mert az MNB jelent?s kamatemelést hajtott végre több lépésben. A svájci frank kamata pedig már akkor is igen alacsony volt, majd tovább csökkent, és mára lényegében megsz?nt, s?t negatívba váltott. Az így létrejöv? hatalmas kamatkülönbség volt tehát valójában a szemünk el?tt kibontakozó drámában az a bizonyos puska, amely már a színjáték els? jelenetében is ott lógott a falon. És mondjuk ki, hogy kezdetben, 2005-t?l 2008-ig a frankhitelt felvev?k valóban élvezték a forint és a frank közötti kamatkülönbséget, ráadásul akkoriban az árfolyammozgások is a forintot er?sítették.

Elvileg tehát a frankhitelesek ott akár nyerhettek is volna az ügyön. De nem nyertek. Méghozzá azért nem, mert a bankok az általuk egyszázalékos kamatra felvett svájci frankot átlagosan hatszázalékos kamatra adták tovább a magyar ügyfélnek. És aztán, amikor a forráskamatuk fél százalékra csökkent, a növekv? kockázatra hivatkozva már nyolcszázalékos kamatot követeltek, ami már alig különbözik a jelenlegi forinthitel-kamattól. Mindebb?l világosan látszik, hogy a „hazánk területén ideiglenesen állomásozó” bankok gyakorlatilag korlátlan pénzügyi diktatúrát gyakoroltak/gyakorolnak az állítólag szuverén Magyar Köztársaság állampolgárai felett. Ha a végtörlesztési elképzelés megvalósul, ezt a diktatúrát most érné az els? igazán komoly kihívás.

A kamatkülönbözet hatszorosról tizenhatszorosra növelését semmilyen indok nem támasztja alá, és a kibontakozó tragédia mélyszerkezetében ennek a döbbenetes ténynek legalább akkora szerepe van, mint az árfolyam drámai növekedésének. A rohamos gyorsasággal mélyül? globális válság egyik f? oka éppen az, hogy miközben a vezet? nyugati országok irányadó kamata a nullához közelít, a bankok a növekv? kockázatokra hivatkozva továbbra is elképeszt? méret? kamatkülönbözetet számítanak fel. És tehetik, mert a kollaboráns kormányok és ezek pénzügyi felügyeletei nem tudnak, mernek, akarnak fellépni ezzel a nyilvánvaló gátlástalan kifosztással szemben. A világot fenyeget? veszély ma már tehát nem a bankrabló, hanem a rabló bank.

Érdemes azon is elgondolkozni, hogy miközben a mai közvélekedés a kamatot a világ legtermészetesebb dolgának tekinti, a történelemben ez nem így volt. Valamennyi tradicionális kultúra, köztük a korai kereszténység is, szigorúan tiltotta a kamatszedést. És ennek jó oka volt. Hiszen, ha kétezer évvel ezel?tt egy dollárt tettünk volna be évi szerény kétszázalékos kamatra egy bankba (kamatos kamattal), akkor a végösszeg a világ mai egyéves termelésének a százezerszerese volna. A kamat tehát az abszolút képtelenség, mert végtelen exponenciális növekedést követel meg az adóstól, akár a világ felszámolása árán is. A hagyományos kultúrák ezért tiltották, és rendszeresen eltöröltek minden adósságot, hogy ne halmozódhasson a végtelenségig, ne terhelhesse meg azokat a nemzedékeket, amelyek nem is éltek a hitel felvételekor.

A modern pénzrendszerekben azonban a kamat folyamatosan növekv? profitot feltételez, hiszen a hitelek csak úgy törleszthet?k, ha az adós olyan tevékenységbe fektette pénzét, amelynek hozadéka tartósan magasabb, mint a fizetend? kamat. Ha ez nem így van, márpedig az esetek dönt? többségében ez valójában kizárható, akkor ez azt jelenti, hogy az adósok többsége igazából eleve adósságcsapdában verg?dik. A hitelez?nek egy kritikus ponton túl már semmit nem kell tennie, a dolog automatikus, nyomja a gombot és d?l a pénz.

Ez a pénzhatalmi rendszer így feléli a világ minden er?forrását, és végül ? maga is elpusztul. Kérdés, hogy akarunk-e asszisztálni a globális pénzhatalmi rendszer öngyilkosságához. A végtörlesztési javaslat arra utal, hogy Magyarország nem feltétlenül akar közrem?ködni ebben. És bármilyen következményekkel is járjon mindez, módfelett biztató jel.
Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló